

de samme giftige stoffer fra udlandet. Målet er at være med til at gøre verden bedre ved at gøre en kraftig indsats i de internationale fora, og det tror jeg på at vi gør.

Så vi kan ikke støtte forslaget her.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Søren Kolstrup.

Søren Kolstrup (EL):

Det er interessant at se, hvordan politik kan gå utrolig hurtigt. Jeg kan huske, da vi fremsatte nogle af vores første forslag om kemikalier. Da var der sådan forholdsvis blide vinde.

For hver gang vi har fremsat et forslag om kemikalier, bliver vindene klarere, mere entydige og mere kolde. Nu er man ved at formulere en form for afmægtighed, idet man pantsætter hele sit politiske arbejde til EU, nogle sågar til det internationale samfund og siger: Hvis vi ikke kan få det gennemført der, jamen så må vi jo vente. Man opstiller en laden stå til-holdning, som er meget klar og entydig. Den har så sine undtagelser, nemlig i de niches, hvor der ikke er foretaget en regulering i forvejen på EU-området eller internationalt. Der siger man: I de niches der kan vi så bryde igennem.

Hvad angår de enkelte ordførere synes jeg, det er interessant, at fru Helen Beim fra Socialdemokratiet nævner ftalaterne. Man er jo ikke bange for at stille sit lys under skæppen, når man har gjort et eller andet. Vi andre har kvitteret for det, hver eneste gang man har gjort noget. Vi har kvitteret, hver eneste gang man gjorde et eller andet nationalt, bl.a. fordi vi har været enige med Socialdemokratiet, ja, vi har sågar været enige med i hvert fald den del af Socialistisk Folkeparti, der siger, at noget sådant kan være med til at fremme det internationale samarbejde. Men vi har også sagt, at hvis man skal noget internationalt, så skal man også ville det i baggården som en væsentlig forudsætning.

En anden præmis, der ligger, det gælder hr. Jørn Jespersen, men det gælder sådan set alle, der i hvert fald vil noget på det her område – det er der også nogle, der ikke vil – er en total lydighed i EU-samarbejdet. Det er jo meget interessant, at i EU-samarbejdet, i internationale samarbejder, er der nogle, der hele tiden er frække. Der er nogle, der hele tiden tager førertrøjen på. Det har vi set på en lang række områder. Det har Danmark faktisk også gjort nogle gange og er

gået til grænsen; men jeg kan konstatere, at heller ikke der er modet særlig stærkt.

Så er det i øvrigt interessant at bemærke, at ministeren holdt fast i vores bevågenhed med hensyn til kvinder og børn, men det stod mig ikke ganske klart, i hvilket omfang denne bevågenhed kan slå over i en form for national handling, og kan vi få løftet sløret for, hvornår noget sådant kan finde sted og ikke finde sted, synes jeg, det kunne være interessant. Man kan i hvert fald ikke beskyldte hr. Jørn Jespersen for ikke at føre klar tale, men gerne ifølge mine begreber en særdeles afmægtig tale.

Til Venstres ordfører kan man jo sige, at der ligger en dyb forskel, fordi man ikke vil tage den faktiske kortlægning ad notam, som har fundet sted i Danmark. Det er jo ikke spørgsmålet om, at man nu skal til at opfinde den dybe tallerken, den er opfundet, men den skal så suppleres, og vi har en oversigt over, hvad det er for stoffer, der i dag i en række produkter er skadelige for helbredet, sundhedsskadelige, hvad enten de er allergifremkaldende, har akut giftighed, eller det er den stribe, der, når de bliver smidt ud i miljøet, er skadelige for vandmiljøet.

I forhold til De Konservative kan jeg konstatere, at der også der, tror jeg, er en skærpet holdning. EU eller intet, det internationale eller intet. Man er enig i, at her er et problem, men at vi ikke kan gøre noget. Den linje synes så også at gå igen hos øvrige ordførere. Dansk Folkeparti skærpede den, forstod jeg, der skulle vist oven i købet ske noget på internationalt plan, for at man overhovedet kunne gøre noget.

Alt i alt er det en meget dyster, en meget dyster konklusion, man kan drage heraf, nemlig at vi må vente, vi må lade stå til. Vi kan ikke gøre noget for vore børn. Vi kan ikke gøre noget for de sårbare, før vi vinder nogle internationale slag. En afmægtighedens politik har grebet om sig i denne sag. Jeg troede ikke, det stod så slemt til. Jeg troede, man mente, at vi kunne gøre et eller andet, men så skulle ikke være.

Enhedslisten vil drage den konklusion, at vi så må fokusere på enkeltstående stoffer, hvad enten det så er vådservietter, et boblebad, eller det skulle være en sæbe, og få de enkeltstående produkter frem i lyset og på den måde lave et pres, men jeg kan konstatere, at en generel strategi på området ligger i ruiner. Man vil intet på kemiområdet, kan intet, hvad angår at tage førertrøjen lokalt.